

munen af Forsikringskassen eller Afdelingens Hjemstedkommune Ret til at yde Bidrag af indtil $\frac{1}{6}$ af Præmien uden Samtykke, ligger der naturligvis en teoretisk Mulighed for, at $\frac{5}{6}$ kunne blive ydede af det offentlige og kun den ene Sjettedel af de forsikrede. Jeg tror imidlertid, at denne Mulighed foreløbig aldeles afgjort hører mere hjemme i Teoriens Verden end i Praxis, og der maa vi trøste os med, at den hele Lov kun er et Forsøg, idet den jo skal revideres i Aaret 1912. Til den Tid ville vi have gjort Erfaringer, saaledes at hvis der virkelig skulde vise sig at være en Fare — thi jeg vilde anse det for en Fare og ikke for et Gode, om vi kom saa stærkt ind paa Støtte fra det offentlige, at Selvhjælpsmomentet blev svækket i den Grad, at kun $\frac{1}{6}$ blev ydet af de paagældende selv; saa langt bør man ikke komme, og saa langt komme vi ganske sikkert heller ikke — men skulde der vise sig en Tendens i den Retning, saa ligge Kautelerne derimod deri, at der er fastsat et Maksimum af 250,000 Kr., og deri, at Loven skal revideres i 1912. Foreløbig tror jeg, at Vanskelighederne komme til at ligge paa et andet Punkt, de komme vist til at ligge deri, at det bliver vanskeligt at faa Kommunebidraget paa andre Steder end i saadanne Kommuner, som ere ganske særlig interesserede. Derfor have vi affattet disse Bestemmelser for at aabne forskellige Veje for Kommunebidraget. Vi have foreløbig haft Opmærksomheden mere henvendt paa at fremkalde end begrænse Kommunebidraget, og det tror jeg ogsaa er det praktisk rigtige Synspunkt.

Det ærede Medlem for Københavns 8de Valgkreds (Martin Olsen) mente, at det var ubilligt at fordrø, at Fagforeningerne skulde udskille Forsikringskasserne som noget særligt, man skulde kunne yde Statsstøtte til Fagforeningerne, selv om de kun drev Arbejdsløshedsforsikringen som et Led i deres øvrige Virksomhed. Det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds har til Dels besvaret dette, og jeg kan i meget henholde mig til, hvad han udtalte. Jeg anerkender i allerhøjeste Grad, som jeg allerede har udtalt, det udmærkede Arbejde, Fagorganisationerne have gjort, men de ærede Medlemmer maa jo ganske sikkert, i hvert Fald i deres

stille Sind, give os Ret i, at en saadan direkte Indgriben i de faglige Kampe mellem Kapital og Arbejde kunne de ikke vente. Staten maa staa neutralt overfor disse Forhold, den kan ikke støtte Fagorganisationerne, thi derved tager den Parti, hvad den ikke ønsker at tage og ikke bør tage. Jeg tror slet ikke, at det vil volde virkelige organisatoriske Vanskeligheder, jeg er fuldstændig overbevist om, at de Mænd, der med Held og Dygtighed have taget Arbejdsløshedstanken op indenfor Fagforeningerne, ville blive dem, der komme til at gaa i Spidsen i vedkommende Fag ogsaa med Hensyn til Arbejdsløshedsforsikring. Man har i Virkeligheden Rammerne parate her. Men det er ganske vist, at Loven har ment at maatte tage og bør tage alle de Kauteler, som det er muligt at tage, for at forhindre, at Arbejdsløsheds-kasserne blive maskerede socialpolitiske Kampforeninger, og det er sikkert heller ikke de Herrers Mening eller Ønske, at de skulle blive det, det Ønske vil jeg paa ingen Maade tillægge dem. Saadanne Kauteler findes der ikke saa faa af i Loven. Derhen høre saadanne Bestemmelser som dem i § 5 og § 13 om, at ingen, der er knyttet til det paagældende Fag eller bosat i det paagældende Distrikt, kan nægtes Optagelse, og at man ikke, fordi en Mand er Højremand eller lignende, kan nægte ham Optagelse i en Arbejdsløsheds-kasse. Ligeledes Bestemmelsen om, at ingen Understøttelse kan udbetales til Personer, der omfattes af en Strejke eller Lockout. Al Arbejdsløshed af den Art hører under den faglige Organisation, Kamporganisationen, om jeg saa maa sige, ikke under den neutralt Arbejdsløsheds-kasse, og Arbejdsinspektoratet skal være som en yderligere Garanti for, at disse Neutralitetsbestemmelser i Virkeligheden blive overholdte. Jeg tror nu ikke, det vil volde Vanskeligheder. Jeg tror, det hele vil ordne sig i saa Henseende uden store Vanskeligheder. Det, man i Arbejdsløsheds-kasserne, som jo have en væsentligt økonomisk Karakter, vil være ivrig for at se efter, er ikke saa meget det, om vedkommende Mand er Højremand eller Venstremand eller Socialdemokrat, men mere det, om han er en god eller daarlig Kammerat, om han er en dygtig eller en daar-